

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. R.**
státní příslušností Moldavská republika
Vazební věznice Praha -Pankrác
P.O.BOX 5, 140 57 Praha 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2020 č. j. OAM-15/LE-BA02-LE05-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zamítá jako zjevně nedůvodná.
2. Žalobce ve své žalobě namítal, že správní orgán posoudil jeho žádost spíše formálně a v obecné rovině, když zásadním důvodem pro její zamítnutí byla skutečnost, že „...Česká republika považuje Moldavsko za tzv. bezpečnou zemi původu...“. Podle žalobce správní orgán bagatelizoval jeho subjektivní zkušenosti a z nich pramenící obavy o svou svobodu a zdraví v zemi, v níž od doby rozpadu SSSR funguje klientelismus, úplatkářství, apod. v podstatně vyšší míře, než např. v zemích EU. Žalobce rovněž uvedl, že pochopitelně nemůže uváděné skutečnosti doložit, neboť nelze očekávat, že příslušné orgány Moldavské

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

republiky by jakkoli oficiálně deklarovaly provázanost policie, prokuratury a soudů, korupci a faktickou nemožnost dovolání se spravedlnosti v systému, kde vládou peníze a malá skupina vyvolených.

3. Ve vyjádření k žalobě se žalovaný zabýval námitkami žalobce uvedenými v jeho žalobě a mimo jiné uvedl, že důvodem podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je obava žalobce z problémů s policií, která ho podezírá ze spáchání trestné činnosti. Žalobce byl již v minulosti trestán za spáchání drogové trestné činnosti v Rusku a trest z rodinných důvodů vykonal v Moldavsku, kde nikdy trestně stíhán nebyl. Podle žalovaného je tvrzená obava žalobce zcela nedůvodná a jeho tvrzení ohledně jednání policie jsou nekonzistentní a celkově nevěrohodná. Žalobce nijak nevysvětlil, proč by podezření ze strany moldavské policie z páchaní trestné činnosti mělo být vůči žalobci vykonstruované. Rovněž podle žalovaného tvrzení žalobce o propojenosti policejních a justičních orgánů v Moldavsku a faktické nemožnosti si stěžovat, jsou pouze na úrovni nepodložených spekulací a domněnek. Navíc z podkladů, které si pro předmětné řízení žalovaný opatřil, nic takového nevyplyvá. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu v lednu 2020 a to až poté, co byl opakovaně zadržen policií a reálně mu začalo hrozit vyhoštění z České republiky, o kterém již bylo dříve rozhodnuto. V České republice pobýval žalobce od února 2018. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu a na vydané rozhodnutí a navrhl žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítnout.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 19. 1. 2020 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti dne 24. 1. 2020 uvedl, že je národností Moldavan, jeho matka Ukrajinka, dorozumí se moldavsky, rusky, ukrajinsky, je pravoslavného křesťanského náboženského přesvědčení, rozvedený, syn F. R. žije v Rusku. Posledním bydlištěm ve vlasti byla D. Do Prahy přijel autobusem z Kišiněva v únoru 2018. Pobýval také asi půl roku (2017) v Polsku. O mezinárodní ochranu v České republice žádá poprvé, je zdravý. V Moldavsku nemá zajištěno bezpečí, řekli mu, aby Moldavsko opustil, nebo že bude uvězněn. Vyhrožují mu tím, že když přijede domů, že mu podstrčí drogy nebo zbraně. Při výslechu byl několikrát udeřen, nutili ho podepsat, že měl u sebe drogy nebo zbraně, nebo že spáchal nějakou krádež.
7. V protokole o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 10. 2. 2020 žalobce mimo již uvedeného konstatoval, že Moldavsko opustil z důvodu problémů s policií. Byl odsouzený v Rusku a vyhoštěný do Moldavska, kde si odseděl trest. Když ho propustili, tak asi po 14 dnech za ním přijela kriminálka a chtěla po něm, aby na sebe vzal nějaký trestný čin, který měli nevyřešený. Šlo buď o krádež nebo nedovolené ozbrojování nebo drogy. V Rusku byl totiž žalobce odsouzen za přechovávání drog na 4 roky. Žalobce se bojí o život, své zdraví, kdyby se vrátil domů. V České republice byl žalobce již třikrát trestně stíhán a odsouzen, mj. pro krádež.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

8. V protokole o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 10. 2. 2020 jsou uvedeny podklady, které slouží pro vydání rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce se s nimi seznámit nechtěl, nechtěl se k nim ani vyjádřit, nenavrhoval ani jejich doplnění. Uvedl pouze, že Moldavsko nepřiznává, že se zde porušují práva a dělají v justičním systému nepravosti. Podle žalobce je to stabilní země jen z toho hlediska, že tam není válka.
9. Žalovaný si také obstaral informace o situaci v Moldavsku, konkrétně informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky z června 2019 - „Hodnocení Moldavsko jako bezpečné země původu“ a informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 8. září 2017 - „Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti. Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“. Rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 3. 2020 č. j. OAM-15/LE-BA02-LE05-2020 byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
 11. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu *jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*
 12. Podle ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
 13. Podle ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu *pro účely tohoto zákona se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a, 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad stavem dodržování lidských práv.*
 14. Podle ust. § 2 bod 15. vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, *Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu Moldavsko, s výjimkou Podněstří.*
 15. Nejprve je třeba konstatovat, že žalované rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů nebo nesrozumitelnost či netrpí jinou vadou (§ 76 s. ř. s.). Výrok v dané věci o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu odpovídá platné právní úpravě a v odůvodnění byly uvedeny veškeré důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (§ 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). Jak vyplývá ze správního spisu a z odůvodnění žalovaného rozhodnutí, jako podklady pro rozhodnutí a hodnocení důvodů

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

žádosti o udělení mezinárodní ochrany blíže popsanych v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dále v pohovoru o udělení mezinárodní ochrany ze dne 10. 2. 2020, byly aplikovány žalovaným v potřebném a dostatečném rozsahu příslušné konkrétní podklady, které byly dostatečnou oporou pro zmíněný výrok žalovaného rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedené vychází především z toho, že Moldavsko je považováno za bezpečnou zemi původu, na což navazuje posouzení dle ust. § 16 odst. 2 a 3 zákona o azylu. Tyto okolnosti žalovaný v rozhodnutí výslovně zmínil.

16. Shora citované ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu spočívá na pojmu „bezpečná země původu“ vymezeném v § 2 odst. 1 písm. k) téhož zákona. Podle judikatury správních soudů se za bezpečnou zemi původu považuje takový stát, jenž dodržuje mezinárodní závazky a v souladu s nimi nepodrobuje své občany takovému zacházení, jež by mohlo být v jiných státech považováno za relevantní pro udělení azylu. Evropská praxe pak presumuje, že občany pocházejících z bezpečných zemí původu nelze bez dalšího považovat za osoby vyžadující ochranu – specifickým prvkem uvedené praxe je tedy nezkoumání důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany, ale toliko posouzení, zda daná země podmínky definice „bezpečné země původu“ splňuje. Na druhou stranu však není vyloučeno, aby v azylovém řízení konkrétní osoba prokázala opak, tedy, že v jejím případě ze strany domovského státu k porušování mezinárodních azylových zásad dochází, což však žalobce neprokázal.
17. Ve vztahu k námitkám žalobce lze opakovaně odkázat na výslovné znění § 16 odst. 2 zákona o azylu, podle něhož se předem vybrané země původu považují za bezpečné, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze (srov. např. také usnesení ze dne 14. 3. 2014 č.j. 5 Azs 23/2013-19). Nejvyšší správní soud v Brně v této souvislosti již dříve konstatoval, že „*označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu*“ (rozsudek ze dne 30. 9. 2008 č.j. 5 Azs 66/2008-70). Moldavsko je podle § 2 bod 15. prováděcí vyhlášky na seznamu zemí, které Česká republika považuje za bezpečné. Bylo proto na žalobci, aby prokázal, že v jeho případě tato domněnka neplatí.
18. V dané věci byl žalovaný ohledně závěru o zamítnutí žádosti žalobce s ohledem na její zjevnou nedůvodnost povinen dle § 16 odst. 2 zákona o azylu prokázat, že Moldavsko lze považovat za bezpečnou zemi původu. Vzhledem k tomu, že i prováděcí vyhláška k zákonu o azylu (vyhl. č. 328/2015 Sb.) uvedenou zemi výslovně zmiňuje ve svém § 2 bodu 15., byla procesní situace žalovaného o to jednodušší, že nemusel zkoumat naplnění jednotlivých znaků vymezených v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, ale mohl rovnou přistoupit ke konstatování splnění podmínek bezpečnosti Moldavska, jako země původu. I přesto je však součástí správního spisu informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky z června 2019 - „Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu“ a informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 8. září 2017 - „Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti. Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“. Žalovaný tedy splnil své povinnosti týkající se řádného zjištění skutkového stavu, neboť žalobce není osobou, jež by pocházela ze země, jež za „bezpečné země původu“ ani „bezpečné třetí země“ považovat nelze, u nichž by bylo dále třeba zkoumat i další podmínky osvědčující či naopak vyvracející závěry o (ne)poskytnutí mezinárodní ochrany. Současně soud považuje žalovaným použité informace o zemi původu za dostatečně objektivní i aktuální (červen 2019). Zdejší soud má tedy za to, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi skutečnostmi, které tvrdil žalobce a které v řízení vyšly

najevo, a své závěry dostatečným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Posouzení učiněné žalovaným považuje Městský soud v Praze za dostatečné a ztotožňuje se s ním.

19. Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud ve shodě s žalovaným k závěru, že žalobce neprokázal, že v jeho případě Moldavsko nelze považovat za bezpečnou zemi původu (soud opětovně dodává, že u žadatelů ze zemí, které Česká republika považuje za bezpečné země původu, je jejich důkazní břemeno zvýšené, jak plyne např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70). Městský soud v Praze uzavírá, že žalovaný postupoval správně, když žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu.
20. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
21. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. června 2020

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.